

odchylně od předpisu § 155 zák. plat., plyne, že ustanovení toto o nejnížší výměře pense platí v plném rozsahu tehdy, jestliže není nijak zákonem jiným pro jeho obor platnosti modifikováno.

Z těchto úvah slušelo nař. rozhodnutí, pokud nepřihlíželo k předpisu § 155 plat. zák., zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.149.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: Pouhá okolnost, že percipient státních odpočivných požitků se dověděl o mínění úřadu, jemuž o požitcích těch nepřísluší nijaká jurisdikce, o nutnosti snížení požitky ty s hlediska kumulačního předpisu § 17 odst. 2 č. 1 bod a) zák. č. 286/24 Sb., netvoří bez dalšího postačitelý důvod pro vyloučení dobré víry (§ 9 odst. 2 zák. č. 287/24 Sb.) percipientovy o tom, že požitky jemu příslušným úřadem poukázané jsou mu právem vypláceny.

(Nález ze dne 18. listopadu 1935 č. 19.488/35.)

V ě c: Karel L. v T. proti ministerstvu pošt a telegrafů (vrch. min. kom. Dr. Jan Pech) o snížení výslužného.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: St-l, poštovní oficiál, byl výnosem ministerstva pošt a telegrafů ze 16. listopadu 1925 přeložen na trvalý odpočinek podle § 13 zák. č. 286/1924 Sb. od 1. prosince 1925.

Rozhodnutím zřř v Praze z 26. ledna 1928 byly po té st-li vzhledem k tomu, že byl zaměstnán u poštovního úřadu v T. jako smluvní úředník s přesčasným 21 Kč denně, ročně 7.665 Kč, zkráceny s účinností od 1. července 1926 podle § 17 odst. 2 č. 1 zák. ze dne 22. prosince 1924 č. 286 Sb. odpočivné požitky jemu příslušející v úhrnné částce 13.221 Kč o polovinu aktivních požitků, které dostával jako smluvní úředník poštovního úřadu v T., tedy o částku ročních 3.832 Kč 50 h. Přepatek vzniklý za dobu od 1. července 1926 do konce února 1928 v částce 6.387 Kč 60 h byl st-li předepsán k náhradě.

Odvolání z tohoto rozhodnutí zamítlo min. financí výnosem z 12. dubna 1928 z věcných důvodů. Když nss nálezem ze dne 10. dubna 1930 č. 5852/28 rozhodnutí to zrušil pro nepříslušnost min. financí k věcnému řešení sporu, odstranilo ministerstvo to rozhodnutím ze dne 28. května 1930 výměr zřř v Praze z 26. ledna 1928 a nařídilo, aby příslušné spisy byly postoupeny ředitelství pošt a telegrafů v Praze.

Výměrem z 21. června 1931 vyslovalo ředitelství pošt a telegrafů v Praze, že odpočivné požitky st-le jako poštovního oficiála ve výslužbě za dobu od 11. června 1926 do 20. června 1928 dlužno zkrátiti podle § 17 odst. 2 č. 1 bod a) zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. o 3.832 Kč 50 h, poněvadž st-l byl u poštovního úřadu 2 v T. v této době zaměst-

nán jako smluvní úředník s přesčasným 21 Kč denně, tudíž ročně 7.665 Kč. Současně vyměřilo ředitelství st-li v dohodě se zř-*em* v Praze za dobu od 1. července 1926 do 30. června 1928 odpočivné na místě 13.221 Kč 89 h pouze obnosem 9.389 Kč 39 h, a vyslovalo, že přeplatek, vzniklý kumulací st-lových požitků v částce 7.665 Kč 60 h za dobu od 1. července 1926 do 30. června 1928, jest již uhrazen, ježto zř-*em* vyplatilo st-li odpočivné za tuto dobu již snížené. Tento výměr byl doručen st-li dne 1. října 1931.

V odvolání uvedl st-l mezi jiným, že nově provedené snížení výslužného odporuje § 9 odst. 2 zák. č. 287/24 Sb. pro uplynutí tříleté lhůty, a že proto sražené částky výslužného dlužno st-li vrátiti. Nař. rozhodnutím min. pošt a telegrafů z 22. listopadu 1932 nebylo st-lovu odvolání vyhověno.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí vyslovalo, že snížení st-lova odpočivného za dobu od 1. července 1926 do 30. června 1928, nařízené ředitelstvím pošt a telegrafů, není v rozporu s ustanovením § 9 odst. 2 zák. č. 287/24 Sb., protože nešlo o částku, kterou by byl st-l přijal v dobré víře. Tento svůj názor odůvodnil žal. úřad úvahou, že zř-*em* a min. financí v prvé polovině roku 1928 o snížení odpočivného rozhodly v neprospěch st-lův, takže si st-l musil býti vědom, že jde při nejmenším o částku spornou. Okolnost, že tato rozhodnutí finančních úřadů byla zrušena, jest po názoru nař. rozhodnutí nerozhodna, poněvadž zrušení to se stalo toliko pro nepříslušnost těchto úřadů a nikoli z důvodů věcných.

Stížnost naproti tomu tvrdí, že st-l částku, o kterou jde, bral v dobré víře. Na tom nemůže podle stížnosti nic měniti okolnost, že zř-*em* přistou-pilo od 1. března 1928 ke krácení st-lových požitků, neboť krácení to se stalo zpětně a týká se požitků v dobré víře spotřebovaných. Dobrá víra st-lova nebyla dotčena ani tím, že srážky byly st-li neoprávněně činěny finančními úřady.

Soud shledal stížnost důvodnou. Kterého dne byl st-li doručen výměr zř-*em* v Praze z 26. ledna 1928 není z předložených správních spisů patrno. Lze z nich pouze usuzovati, že se tak stalo v době mezi 26. lednem 1928, kdy výměr ten byl datován, a 15. březnem 1928, kdy proti němu st-l podal odvolání. Vzhledem k tomu nelze po názoru soudu z fakta doručení výměru zř-*em* z 26. ledna 1928 usuzovati, že st-l nebral v dobré víře odpočivné požitky, vyplácené mu v době před doručením výměru toho, t. j. od 11. června 1926 do onoho dne, kdy mu byl roku 1928 uvedený výměr doručen. Opačný závěr nař. rozhodnutí je tedy v tomto směru logicky vadným ve smyslu § 6 zák. o ss.

K tomu dlužno dodati, že žal. úřad v odvodním spise sám uznává, že odůvodnění nař. rozhodnutí pro dobu od 1. července 1926 do 29. února 1928 a na požitky v tomto období pobírané nedopadá. Proto k tomu dokládá, že to jest nerozhodným, protože požadování přeplacené částky neodporovalo § 9 odst. 2 zák. č. 287/1924 Sb., poněvadž prý šlo o dobu kratší tří roků. Tomuto názoru, který ostatně ani v nař. rozhodnutí nedošel výrazu a který pro otázku nedostatku dobré víry st-le při pobí-

rání výslužného v době do 29. února 1928 nemá významu, nelze přisvědčiti. Pro počítání tříleté lhůty, určené v cit. paragrafu, nelze totiž přihlížeti k zmatečnému a ostatně také již zrušenému výměru zřř v Praze z 26. ledna 1928, nýbrž teprve k výměru ředitelství pošt a telegrafů v Praze z 21. června 1931, doručenému dne 1. října 1931, tedy v době po uplynutí rozhodné tříleté lhůty.

Avšak ani pro dobu od doručení citovaného výměru ze dne 26. ledna 1928 do dne 30. června 1928 nelze říci, že st-l zaopatřovací požitky přijímal nikoli v dobré víře. Neboť pouhá okolnost, že st-l se dověděl o mінění úřadu, jemuž o požitcích oněch nepřisluší nijaká jurisdikce, o nutnosti snížit st-lovy odpočivné požitky, netvoří bez dalšího postačitelny důvod pro vyloučení přesvědčení st-lova o tom, že požitky jemu příslušným úřadem poukázané jsou jemu právem vypláceny. Skutečná jejich spornost by mohla nastati teprve tehdy, když by projev takový vycházel od úřadu, jemuž ona jurisdikce přísluší. Nelze proto uznati, že důvody nař. rozhodnutí postačily k závěru, že st-l v době rozhodné nepřijímal zaopatřovacích požitků v dobré víře.

Č. 12.150.

Chudinství: Jest chudinské procento při dobrovolné veřejné dražbě nemovitosti předepsati dosavadnímu vlastníku nebo vydražiteli?

(Nález ze dne 19. listopadu 1935 č. 22.264/33.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 2649/23.

V ě c: Hlavní město Praha proti zemskému úřadu v Praze o chudinské procento.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 12. dubna 1933 vyměřil magistrát hlav. města Prahy podle § 1 nař. min. vnitra z 20. srpna 1855 č. 145 z. z. a ve smyslu čl. XI. dražebních podmínek vydražitelům domů č. . . ve V. s pozemky ve prospěch chudinského fondu hlavního města Prahy 1% z nejvyššího podání 3,050.000 Kč. Zem. úřad v Praze výměrem z 29. srpna 1933 z podnětu odvolání vydražitelů, nepřihlížeje k jeho vývodům, zrušil tento výměr jako nezákonný z těchto důvodů: »Chudinské procento, k němuž zákonný základ byl položen dodnes platným dvor. reskriptem ze 6. června 1761 (Sb. pol. zák. sv. IV. č. 586) je dávka veřejná, která se vybírá od zcizitele věcí movitých i nemovitých z hrubého výtěžku, docíleného veřejnou dobrovolnou dražbou ve prospěch chudinské péče obce, v níž leží nemovitosti v dražbě prodané, nebo kde byly prodány svršky (§ 1 min. nař. č. 145/1855 z. z.). Vzhledem k tomu mělo býti chudinské procento v daném případě vyměřeno prodávající společnosti, a nikoliv vydražitelům.«

O stížnosti, kterou do tohoto rozhodnutí podalo hlav. město Praha, uvážil nss takto: